

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ**  
**Білоцерківський національний аграрний університет**  
**Словацький сільськогосподарський університет, м. Нітра**  
**ДУ «Науково-методичний центр вищої та фахової передвищої освіти»**  
**Білоцерківський технологічно-економічний коледж**  
**Козелецький коледж ветеринарної медицини**  
**Компаніївський коледж ветеринарної медицини**  
**Золотоніський коледж ветеринарної медицини**  
**Олександрійський коледж**  
**Бобринецький коледж ім. В. Порика**  
**Тульчинський коледж ветеринарної медицини**  
**Маслівський аграрний коледж ім. П.Х. Гаркавого**



## **ПРОГРАМА**

міжнародної науково-практичної конференції

### **АГРАРНА ОСВІТА ТА НАУКА: ДОСЯГНЕННЯ, РОЛЬ, ФАКТОРИ РОСТУ**

**Інноваційні психолого-педагогічні та правові  
засади аграрної науки в умовах  
міжкультурної аграрної комунікації**

**31 жовтня 2019 року**

Біла Церква  
2019

цільності такої великої кількості об'єднаних територіальних громад, та виникає безліч, в тому числі і правових питань...

На мою суб'єктивну думку перехід в Україні до двухрівневого адміністрування та бюджетного устрою повинен був би закінчитися шляхом адміністративного рішення органів виконавчої влади шляхом утворення оптимально 100-200 об'єднаних територіальних громад, з урахуванням в першу чергу, географічних, економічних та соціальних чинників. Що стосується останнього, то саме тут слід звернутися до іноземного досвіду.

## СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Лоза Ю.І. УКРАЇНА, ДЕРЖАВА: ФОРМУВАННЯ ТЕРИТОРІЇ ТА ІСТОРІЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ТЕРИТОРІАЛЬНОГО УСТРОЮ [Електронний ресурс] // Енциклопедія історії України: Україна—Українці. Кн. 1 / Редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін. НАН України. Інститут історії України. - К.: В-во «Наукова думка», 2018. - 608 с.. – Режим доступу: <http://www.history.org.ua/?termin=1.2>
2. Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 13, ст.91

**Л. Л.ОРДІНА**, кандидат педагогічних наук, доцент

*м. Біла Церква, Білоцерківський національний аграрний університет*

## СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ АСПЕКТ ПОНЯТТЯ КУЛЬТУРОТВОРЧОСТІ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ

**Анотація:** дослідження присвячене соціокультурним аспектам розуміння культуротворчості у освітньому процесі

**Ключові слова:** культуру творчість, освітній процес, мотивація, творча особистість, творчі здібності, студенти

У педагогіці соціокультурний аспект поняття культуротворчості в освітньому процесі розглянуто вченими Є. Бондаревською, Є. Бурцевою, Є. Лаврухіною, І. Макарецевою та ін. Є. Лаврухіна вважає освіту складовим процесом культуротворчості. На думку Є. Лаврухіної, на стадії «дитинство-стародавній світ» дитина починає своє життя, що складається з загальних уявлень, вона наслідує, управляє, їй властиве міфологічне мислення. Рівень світосприйняття і творчості дитини залежить від її володіння мовою. Мета освіти тут – навчити орієнтуватися у мовленнєвій ситуації, оперуючи смисловими формами стародавнього світу[1]. Т. Кузьміна розглядає культуротворчість як «єдність пізнавальної і перетворювальної діяльності особистості, що проявляється як в оволодінні культурними смислами, так і у виявленні нових культурних форм, цінностей, сенсу, за допомогою інтерпретації, трансформування, оцінки[2,с.65]». На нашу думку, поняття культуротворчості базується на здатності людини до творчості, що в свою чергу, визначає творчі здібності особистості. У розвитку здібностей особистості важливу роль відіграють її психологічні фактори.

У процесі розв'язання творчої задачі індивід використовує широку гаму своїх творчих здібностей, для чого потрібен стійкий і сильний рівень внутрішньої мотивації, яка є об'єктивною якістю творчої особистості.

Мотивація посідає одне із центральних місць у навчанні, наслідки її дослідження стають «основою для планування процесу формування»[3,с.5] можливих перспектив, розвитку, появи рис особистості, які відповідають соціальним вимогам. Одним із способів пояснення мотивів поведінки та їх класифікації полягає в тому, що передбачається існування певних внутрішніх мотиваційних станів, які характеризують нахили і потреби особистості. Це означає, що для успішної мотивації студента щодо творчої діяльності потрібно визначити такі його потреби, які формують і контролюють його поведінку. Саме творча діяльність сприяє розвитку нестандартного мислення, пошуку нових способів діяльності, вмінню висувати гіпотези, формувати проблеми та узагальнювати їх тощо.

Міф про надприродну природу творчості руйнувався теоріями «повсякденної творчості», яка розглядається сьогодні як невід'ємна характеристика будь-якої людини. Можливість розвитку творчих здібностей підтверджується успішним досвідом багатьох викладачів, у тому числі тих, хто застосовує методи теорії розвитку творчої особи, створеної на базі принципів теорії вирішення винахідницьких завдань. Творчі здібності - головний чинник підвищення ефективності людського капіталу і цей ресурс можна розглядати як невичерпний. Учити творчості, як міркував А. Маслоу, потрібно в тому сенсі, щоб навчені не боялися змін, були готові прийняти нове і, більш того, його вітали [4, с.108-112]. Потрібно готувати не просто фахівців у звичному сенсі, а креативних фахівців. У культуротворчому середовищі творчі здібності студентів визначаються, як:

- \* набуття знань, умінь, навичок, необхідних для самостійного творчого рішення поставлених задач, що виступають на перший план за своєю значущістю згідно з сучасними вимогами;
- \* потреба та уміння напрацьовувати нові знання та уміння для вдосконалення професійно-творчої діяльності;
- \* прагнення до самореалізації, до втілення у виробничій практиці своїх намірів та способу життя.

Для реалізації творчих здібностей майбутнього фахівця сьогодні є значні можливості, що пов'язані із змінами, які відбуваються в житті і відображаються у мисленні людини. Зменшення упереджених і нав'язаних думок і суджень, збільшення потоку інформації забезпечують необхідну свободу дій. Як наслідок цього, майбутній фахівець набуває дуже важливі педагогічні уміння: готовність до реагування на непередбачуване; прийняття самостійних рішень та здатність нести за них відповідальність; критичний підхід до оцінювання своїх і чужих дій.

Основними напрямками, які сприяють активізації творчих здібностей студентів у культуротворчому середовищі, є:

- \* залучення студентів до цінностей культури;
- \* створення умов для розвитку молодшої людини як суб'єкта культури;
- \* допомога студентам у розвитку творчого потенціалу, здібностей, самореалізації у вищому навчальному закладі, культуротворчому середовищі, майбутній професії.

Отже, ми вважаємо, що здатність до культуротворчості можна визначити як синтез властивостей і особливостей особистості, яка може використовувати свій особистий культурний досвід та розвивати свої творчі здібності.

## СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Лаврухіна Е.А. Культуротворческа парадигма образования. [http://bank.orenipk.ru/Text/t13\\_208.htm](http://bank.orenipk.ru/Text/t13_208.htm)
2. Кузьміна Т. Культуротворческа среда как фактор саморазвития педагогического коллектива образовательного учреждения: дис. ... канд. пед. наук –13.00.01./ Кузьміна Татьяна Валерьевна. – Тобольск, 2002.–213 с.
3. Маркова А.К., Матис Г. А., Орлов А.Б. Формирование мотивации учения. – М.: Просвещение, 1990. – С. 2- 5.
4. Маслоу А. Психология бытия: Пер. с англ. – М.: Рефл.- бук; К.: Ваклер, 1997. – С. 108-112.

**УДК 343.1**

**Сімакова С.І.**, канд. юрид наук, доцент

## ПЕНІТЕНЦІАРНА ПРОБАЦІЯ, ЯК ШЛЯХ ДЛЯ ПОВЕРНЕННЯ ЗАСУДЖЕНОГО В СУСПІЛЬСТВО

**Анотація:** У тезах конференції проаналізовано поняття пенітенціарної пробації, та її роль для системи виконання покарань в Україні загалом, та сприятливі соціальній адаптації та інтеграції у суспільство звільнених громадян.

**Ключові слова:** пробація, центр пробації, органи пробації, пенітенціарна пробація, системи виконання покарань.

Пенітенціарна пробація як одна з організаційних складових структури кримінально-виконавчої служби з відповідними функціями є сьогодні невід'ємним елементом будь-якої національної системи кримінальної юстиції [1].

Створення пенітенціарної пробації це запровадження нових підходів до виправлення не лише осіб, які отримали покарання не пов'язаних з обмеженням чи позбавленням волі, а й засуджених, які відбувають покарання у місцях позбавлення або обмеження волі (виправні колонії, виправні центри), з метою подальшої їх адаптації у суспільство.

Відповідно до ст. 11 Закону України «Про пробацію» пенітенціарна пробація – це підготовка осіб, які відбувають покарання у виді обмеження волі або позбавлення